

אלא שהיתרים אלה הגבילו שעות השהות בירושלים, מ- 5.00 עד 16.00 ולפעמים עד השעה 19.00, שאז אמור היה תושב השטחים לצאת את תחום ירושלים עד לבוקר המחרת. בנוסף, קיבלו רבים מבני המשפחות החצויות היתרים לימים ספורים או לחודש אחד בלבד, למרות ההנחיה על תקופה של 3 חודשים.

המוקד פנה לרשויות פעם נוספת בבקשה לשקול האפשרות של מתן היתרים ל- 3 חודשים, כולל לינה ובאוגוסט 1993 נענה כי לעניין בני המשפחות החצויות "...ינתן למבקש היתר כניסה לשהייה בישראל לתקופה של 3 חודשים כולל לינה".

למרות הנחיה מקילה זו, רב העומס במוקד בתלונות חדשות רבות של בני משפחות שהרשות מסרבת להנפיק להם אישורים אלה, או שנמסרים להם אישורים לפרקי זמן קצרים, עם הגבלה על שעות השהות בירושלים, ובנובמבר האחרון פנה המוקד בעתירה נוספת לבג"צ, בעניינו של תושב בית לחם שאשתו ובנו מתגוררים בירושלים ושהונפק לו היתר בין השעות 5.00 עד 19.00. עוד טרם לדיון נענתה הרשות לפנייה והנפיקה לעותר אישור כניסה ל- 6 חודשים, כולל לינה.

גירוש ה- 416, דצמבר 1992

בליל ה- 16 לדצמבר 1992 החלה פעילות הגירוש הגדולה ביותר שנערכה עד אז ע"י הממשלה הישראלית. פלסטינים החשודים בהשתייכות לתמאס או לג'יהאד האיסלאמי הוסעו בשיירת אוטובוסים לעבר גבול הצפון. ב- 48 השעות שקדמו לגירוש נעצרו ברחבי השטחים 1,600 איש וביום הגירוש עצמו נמסר באמצעי התקשורת על התייעצויות קדחתניות בין פרקליטות המדינה לצבא שטבען לא נודע. למרות הצנזורה שהוטלה על החלטת הממשלה לבצע צעד זה והאיפול על ביצועה, נודע הדבר לעוה"ד צמל ורוזנטל שהחלו לעתור לבג"צ מייד כדי לעצור/למנוע הגירוש. המוקד הוסיף את שמו כעותר ציבורי לעתירה השנייה במספר שהוגשה באותו לילה, לאחר שהנהלתו קיבלה החלטה על כך בנוהל דחוף.

בשעה 2 לפנות בוקר ניתן צו ביניים שעצר את האוטובוסים הנושאים את המועמדים לגירוש ואת הפעולה כולה.

הטיעונים בעתירות הראשונות שהוגשו בעניין זה היו כי נגד המועמדים לגירוש לא הוגשו כתבי אישום, הם לא נשפטו בבית משפט ולא נמצאו אשמים וכן כי למגורשים לא נמסר על כן שיגורשו מבעוד מועד. ועוד למעלה מזה, הגירוש מהשטח הכבוש מהווה הפרה של אמנות בינלאומיות, בכללן אמנת ג'נבה הרביעית שישראל אישרה. בחודש שלאחר הגירוש עתר המוקד עוד כמה פעמים לגבי אספקטים שונים של זכויותיהם של המגורשים ובני משפחותיהם: תנאיהם של המגורשים באזור אליו הגיעו ובטיחותם; האחריות המוטלת על הרשויות להודיע לבני משפחות המגורשים כי גורשו, וכן בעניין הליך הערעור על הגירוש.

ב- 28.1.93 פסק בית המשפט הגבוה לצדק כי צו הגירוש הקולקטיבי היה לא חוקי ולא ניתן יהיה לנהל על-פיו הליכים דומים בעתיד אולם הצווים האישיים שניתנו למגורשים נשארים בתוקפם. כמו כן, הוסדר נוהל ועדות ערר לפנייהן יוכלו המגורשים ו/או עורכי דינם לשטוח טענותיהם.

מן הראוי לציין כי עת שהותר שובה של מחצית מקבוצת המגורשים, באמצע 1993, היה זה המהוקד אליו פנו משפחות המגורשים מיד כשנודע על חזרתם כדי לברר היכן הם מוחזקים ומי שוחרר או יוותר בכלא. המוקד קיבל מהצבא רשימות המוחזרים ושיגר הודעות על כך למשפחות.

קנסות מנהליים

נקבעו עבירות מינהליות - לפי צו מיוחד משנת 1988 .
(צו בדבר עבירות מנהליות יהודה ושומרון מס' 1263 התשמ"ט-1988) .
ולכל עבירה עאשר הוגדרה בצו הוקצב קנס. בנוסף קיימות עבירות שלא הוקדם להם קנס ואלה חלק מ- 47 מהעבירות המנהליות שהוטל בגינן קנס קצוב :
* צו בדבר תעודות זהות ומרשם אוכלוסין .
* עבירה בקשר לצו בדבר שטחים סגורים .
* צו בדבר שמירת הנקיון .
* צו בדבר פתיחת בתי עסק .
* צו בדבר יציבות מחירים במצרכים ושירותים .
הקנס הינו על סך - 451 ש"ח היום .
מי שהוטל עליו קנס רשאי לבקש להישפט ועליו להגיש הבקשה תוך 15 יום מיום ההודעה על הטלת הקנס .
הקנסות שאנחנו מטפלים בהם, הן קנסות אשר הוטלו על תושבי השטחים בגין עבירה של "כניסה שלא כדין לישראל" אשר מתבטאת בהפלה נגד תושב השטחים אשר נמצא בישראל הן כדין והן שלא כדין הרבה מהקנסות הוטלו גם כשהיה לתושב רשיון כניסה תקף, וכמה מהקנסות הללו הוחזרו לנקנסים .
גביית הקנסות מהנקנס הינה בעיה בפני עצמה, הן בגלל הערמת קשיים על הגשת בקשות להישפט ע"י קציני המנהל האזרחי, והן על-ידי הפעלת אמצעי גבייה בלתי חוקיים כאמצעי כפייה של תשלום קנס. תופעה ידועה הינה המרת רשיון העבודה בישראל עד אשר הקנס משולם, הפועל אשר לא רוצה להפסיד מקום עבודתו משלם את הקנס, מחוסר ברירה .
המצב חמור, הן בגלל אי יכולת האשם לממש הזכות להישפט המוענקת לפי החוק בגלל קשיים בירוקרטיים והן בגלל אמצעי הגבייה הבלתי חוקיים הננקטים לגביית קנסות אלה .